

Arrest

nr. 154 442 van 14 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 19 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 januari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. GRUSZOWSKI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 27 november 2014 een aanvraag in om een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 19 februari 2015 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de in punt 1.1 bedoelde aanvraag onontvankelijk. Tegen deze beslissing werd eveneens een schorsings- en annulatieberoep ingesteld bij de Raad dat werd verworpen bij arrest nr. 154 443 van 14 oktober 2015.

1.3. Op 19 februari 2015 treft de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker. Dit vormt de thans bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“De heer:

Naam, voornaam: [S.E.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. De verzoekende partij voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 24 en 51 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsverplichting en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht het middel als volgt toe:

“1.

Het EVRM vormt een cruciaal onderdeel van de Belgische interne Belgische rechtsorde, is van openbare orde en is rechtstreeks van toepassing in het interne Belgische recht.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

“Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029).

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet daarnaast dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer) en refereert naar artikel 8 EVRM (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.267 in de zaak RvV 158 368 / IX).

Bovendien moet worden gewezen op artikel 51 en 24 van het Handvest Grondrechten EU. Artikel 24 Handvest verwijst op haar beurt weer naar onder meer artikel 3 Kinderrechtenverdrag.

Artikel 3 Kinderrechtverdrag stelt: "Als openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen maatregelen nemen betreffende kinderen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging".

Derhalve dient te allen tijde te worden nagegaan of deze bepalingen werden nageleefd.

Een individueel onderzoek dringt zich op of deze bepalingen werden nageleefd.

2.

Verzoeker wijst vooreerst op artikel 8 EVRM.

Het onderzoek of dit artikel is geschonden moet worden opgesplitst in twee delen, nl. of er allereerst sprake is van enig privé- en/of familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM (punt A) en, indien dit zo is, of de inmenging door de overheid al dan niet gerechtvaardigd is dan wel of de staat een positieve verplichting heeft om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (punt B).

A. Privé- en/of familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM

3.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM.

Verzoeker verwijst voor het bestaan van zijn familie-, gezins- en privéleven naar de uiteenzetting in het feitenrelaas:

Verzoeker is een 26-jarige man van Macedonische nationaliteit.

Reeds meer dan zes jaar verblijft verzoeker in België, waaruit mag blijken dat zijn centrum van belangen thans in België liggen. Hij heeft alhier een bepaald sociaal en economisch welzijn tot stand gebracht in de zin van artikel 8 EVRM.

Verzoeker heeft reeds meerdere jaren een relatie met mevrouw [S.T.] (in het bezit van een B-kaart). Samen hebben zij een kind: [N.S.] [...] (stuk 3: uittreksel geboorteregister). Verzoeker heeft [N.] erkend.

De partner van verzoeker is momenteel in verwachting van een tweede kindje van verzoeker. Zij is zes maanden zwanger, zoals werd genoteerd door de Dienst Vreemdelingenzaken op het identificatie-formulier (stuk 4)

Door verzoeker en zijn partner werd op 27.11.2014 een verklaring van wettelijke samenwoning ingediend bij de burgerlijke stand te Antwerpen (stuk 5: ontvangstbewijs wettelijke samenwoning).

Uit deze feiten en bijgebrachte stukken, blijkt het bestaan van een familiale band van bloed- en aanverwantschap.

Deze band is voldoende hecht, zowel ten aanzien van zijn partner met die verzoeker reeds meerdere jaren samenleeft als met zijn zoontje. Zij verbleven steeds op hetzelfde adres.

Bovendien verblijft verzoeker reeds enkele jaren in België, waardoor hij ook buiten de relatie met zijn minderjarig kind en zijn partner er alle belang bij heeft niet van het grondgebied te worden verwijderd.

Hij heeft alhier een bepaald sociaal en economisch welzijn tot stand gebracht in de zin van artikel 8 EVRM, waardoor ook vanuit dit opzicht er sprake is van een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

De verwerende partij kan immers niet in abstracto stellen dat "gewone sociale relaties" niet onder bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen, zonder de aard en de intensiteit van deze sociale relaties in acht te nemen.

Het zeer langdurig verblijf van verzoeker in België gedurende ruim zes jaar kan geenszins worden aanzien als het louter onderhouden van “gewone sociale relaties”. De duurtijd van het verblijf van verzoeker in België impliceert dat verzoeker een sterke en intense binding heeft ontwikkeld, temeer gezien zijn partner en zoontje hier verblijven en verzoeker thans nog maar de leeftijd heeft van 26 jaar.

B. Inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven

4.

Conform artikel 8 EVRM is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken.

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Het is de taak van de Dienst Vreemdelingenzaken om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk en officieel onderzoek te verrichten en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

5.

Door de Dienst Vreemdelingenzaken worden bovenstaande bepalingen niet gehonoreerd bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Verzoeker moet vaststellen dat in de bestreden beslissing over de toepassing van artikel 8 EVRM evenals over een mogelijke afweging niets staat vermeld, dit ondanks de kennisgeving van bovenvermelde feiten in de aanvraag op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet van 27 november 2014.

Het moet worden vastgesteld dat in de verwijderingsmaatregel geen enkele motivering terug te vinden is betreffende het gezins-, privé en familieleven van de verzoekende partij. Evenmin zijn er verzoeker stukken bekend, dewelke in het administratief dossier zouden zitten, waaruit blijkt dat met het gezins-, privé en familieleven van verzoeker werd rekening gehouden bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten. Zoals reeds gesteld, heeft dit laatste een hele andere finaliteit dan de aanvraag tot machtiging van verblijf.

De verwerende partij diende nochtans op de hoogte te zijn van het gezins- en privéleven van verzoeker, gelet op de aanvraag op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet van 8 januari 2015.

Deze elementen werden kennelijk enkel maar onderzocht in het kader van bovenvermelde aanvraag (zie de beslissing van 8 januari 2015), waarbij verzoeker verzocht tot een machtiging tot verblijf.

In het kader van het bevel om het grondgebied te verlaten (hetgeen een heel andere finaliteit heeft) werd niet onderzocht of verzoeker zich kan beroepen op een gezins-, familie- en privéleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Hieruit blijkt dat de verwerende partij geen bekommernis had om een officieel en nauwkeurig onderzoek te verrichten of de inmenging van het openbaar gezag bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken.

Ten onrechte werd deze belangenafweging niet gemaakt door de verwerende partij in de bestreden beslissing en wordt artikel 8 EVRM, artikel 51 en 24 Handvest grondrechten EU, artikel 5 Terugkeerrichtlijn, artikel 3 Kinderrechtenverdrag en artikel 74/13 Vreemdelingenwet geschonden.

Bovendien merkt verzoeker op dat minstens dient te worden vastgesteld dat de uitdrukkelijke en formele motivering betreffende de afweging van het gezins-, privé en familieleven van de verzoekende partij ontbreekt in de bestreden beslissing, in tegenstelling tot de formele en uitdrukkelijke motiveringsverplichting in artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn, worden hierdoor geschonden.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht waartoe het bestuur is gehouden, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet zou zijn aangevochten, in kennis te stellen van de specifieke redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij zo nodig kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Geen enkele motivering wordt door de verwerende partij aangedragen.

De bestreden beslissing schendt hiermee deze wetsbepalingen.

6.

Verzoeker merkt nog op dat a.d.v. zijn feitenrelaas en bijgebrachte stukken de afweging bovendien niet in het voordeel van het algemeen belang diende te geschieden. De bestreden beslissing impliceert namelijk dat verzoeker zou worden onttrokken van zijn sociaal milieu, evenals van zijn zwangere (!) partner en zijn zoontje.

Verzoeker heeft bovendien geen banden meer met het land waarvan hij de nationaliteit bezit (Macedonië), hetgeen blijkt uit de vaststelling dat hij gedurende meer dan zes jaar in België verbleef zonder terug te keren naar het land waar hij de nationaliteit van bezit. Bovendien is verzoeker nog jong van leeftijd, waardoor een afwezigheid van meer dan zes jaar weldegelijk de banden met zijn land van oorsprong kan doorhalen, in tegenstelling tot de abstracte formulering van de Dienst Vreemdelingenzaken dat zulks niet het geval zou zijn.

De relatie tussen verzoeker en zijn zoontje dient bovendien een prominente plaats te krijgen bij de afweging van verzoeker (artikel 74/13 Vreemdelingenwet, artikel 24 en 51 Handvest Grondrechten EU en artikel 3 Kinderrechtenverdrag).

Het belang hiervan kan nochtans nauwelijks worden overschat, zoals recent opnieuw werd bevestigd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens op 3 oktober 2014:

Where children are involved, their best interests must be taken into account (see *Tuquabo-Tekle and Others v. the Netherlands*, no. 60665/00, § 44, 1 December 2005; *mutatis mutandis*, *Popov v. France*, nos. 39472/07 and 39474/07, §§ 139-140, 19 January 2012; *Neulinger and Shuruk v. Switzerland*, cited above, § 135; and *X v. Latvia [GC]*, no. 27853/09, § 96, ECHR 2013). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see *Neulinger and Shuruk v. Switzerland*, cited above, § 135, and *X v. Latvia*, cited above, § 96). Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it.

Vrij vertaald:

Wanneer er kinderen betrokken zijn, dienen hun belangen in rekening te worden gebracht (zie *Tuquabo-Tekle e.a. tegen Nederland*, nr. 60665/00, § 44, 1 december 2005; *mutatis mutandis*, *Popov tegen Frankrijk*, nr. 39.472 / 07 en 39474/07, §§ 139-140 19 januari 2012; *Neulinger en Shuruk tegen Zwitserland*, § 135 en *X v Letland [GC]*, geen 27853/09, § 96, EVRM 2013). Op dit punt, herhaalt de Raad dat er een brede consensus is, ook in internationaal recht, ter ondersteuning van het idee dat bij alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het allergrootste belang zijn (zie *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland*, reeds aangehaald, § 135, en *X v. Latvia*, reeds aangehaald, § 96). Hoewel deze belangen alleen niet doorslaggevend zijn, dienen hun belangen een aanzienlijk gewicht te worden toegekend. Dienvolgens moeten de bestuursorganen van elke staat, in principe, deze elementen beoordelen ten aanzien van de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en evenredigheid van eventuele verwijdering van een vreemdeling-ouder met het oog op de effectieve bescherming en het

toekennen van een aanzienlijk gewicht van de belangen van de kinderen die rechtstreeks worden beïnvloed.

(EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse tegen Nederland, nr. 12738/10, § 109)

De bestreden beslissing betekent dat een veel te zwaar gewicht werd toegekend aan het gegeven dat verzoeker niet in het bezit zou zijn van de vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. Dit weegt niet op tegen bovenstaande elementen.

De bestreden beslissing schendt hierdoor de aangehaalde wetsbepalingen van het aangevoerde middel.”

2.2. Er dient op gewezen te worden dat artikel 288 VWEU bepaalt dat een richtlijn verbindend is ten aanzien van het te bereiken resultaat voor elke lidstaat waarvoor zij bestemd is, doch dat aan de nationale instanties de bevoegdheid wordt gelaten vorm en middelen te kiezen. Richtlijnen hebben een rechtstreekse werking wanneer de erin opgenomen bepalingen onvoorwaardelijk en voldoende duidelijk en nauwkeurig zijn. Het gaat om een verticale rechtstreekse werking die alleen geldt indien de lidstaten de richtlijn niet of niet correct hebben omgezet binnen de vastgestelde termijn (cf. RvS 27 maart 2012, nr. 218.657). In casu werd de betrokken richtlijn omgezet in Belgisch recht via de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet (BS 17 februari 2012) en verzoeker die zelf aangeeft in zijn verzoekschrift dat artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn werd omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet toont niet aan dat de aangehaalde bepaling niet of niet correct werd omgezet in Belgisch recht, derwijze dat hij niet dienstig kan steunen op de schending van artikel 5 van de betrokken richtlijn.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Voor zover uit het betoog van verzoeker dient te worden begrepen dat hij erover valt dat de verwerende partij niet motiveert aangaande of rekening houdt met het hoger belang van het kind en zijn gezins- en familieleven, dient de Raad op te merken dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen motiveringsplicht oplegt doch wel de plicht inhoudt voor de verwerende partij om met de hierin opgesomde elementen rekening te houden. Dit is te dezen het geval aangezien het administratief dossier een synthesenota bevat, opgesteld door attaché P.D. op 5 januari 2015 waarin het volgende kan worden gelezen: *“Bij de behandeling van de aanvraag, werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13):*

1) Hoger belang van het kind: het gaat over een tijdelijke scheiding.

- 2) *Gezin-en familielevens: het gaat over een tijdelijke scheiding.*
- 3) *Gezondheidstoestand: geen medische elementen in het dossier.*

Mocht verzoeker het administratief dossier hebben geconsulteerd, dan zou hij dit stuk gezien hebben. Verzoeker kan dan ook niet dienstig stellen in zijn verzoekschrift *“Evenmin zijn er verzoeker stukken bekend, dewelke in het administratief dossier zouden zitten, waaruit blijkt dat met het gezins-, privé en familielevens van verzoeker werd rekening gehouden bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten.”* Deze beoordeling dringt zich des te meer op aangezien verzoeker geen abstractie kan maken van de in punt 1.2. bedoelde beslissing waarin reeds argumenten van verzoeker aan bod komen in het licht van artikel 8 EVRM. Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing een *“heel andere finaliteit”* heeft dan de in punt 1.2. bedoelde beslissing en dat de motivering die hierin voorkomt in het licht van artikel 8 EVRM niet volstaat.

2.5. De beoordeling gedaan door de verwerende partij in de hierboven vermelde synthesesnota is deugdelijk en pertinent en vindt steun in het administratief dossier. Ze is niet strijdig met artikel 24 van het Handvest juncto artikel 51 van het Handvest tezamen gelezen met artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag.

2.6. De Raad wijst erop dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende artikel 8 EVRM houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Gaat het om een eerste toelating tot verblijf, zoals in casu, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Er diende in de bestreden beslissing dan ook geen belangenafweging in het licht van artikel 8, tweede lid EVRM te worden gemaakt. Alleszins houdt artikel 8 EVRM geen bijzondere motiveringsplicht in (cf. RvS 22 juli 2013, nr. 224.386). In het geval van een eerste toelating tot verblijf moet er volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

2.7. De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduid dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.8. De Raad wijst er nog op dat het Europees Hof zich streng toont t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragssluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoriegie v. Noorwegen, par. 57. EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland, par. 49; zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 68; EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/98, Jerry Olajide Sarumi v. Verenigd Koninkrijk (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22

mei 1999, nr. 50065/99, Andrey Sheabashov v. Letland (ontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing)).

2.9. In deze blijken geen hinderpalen te kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, met name het land van oorsprong van verzoeker of het land van oorsprong van zijn partner. In dit geval is er geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89). Verzoeker poneert dat hij geen banden meer heeft met zijn land van herkomst, maar hij toont dit niet aan. Zelfs indien het zo zou zijn dat verzoeker gedurende zes jaar niet is teruggekeerd naar zijn land van herkomst, betekent dit gegeven op zich niet dat alle banden met dit land zijn teloorgegaan.

2.10. Verzoeker, die blijkens de beschikbare gegevens na de nietigverklaring van zijn huwelijk door de rechtbank van eerste aanleg op 17 juni 2010 wegens een schijnhuwelijk, kort na zijn aankomst in België in april 2009 in het kader van een visum gezinshereniging, niets anders heeft gekend dan een precair verblijf in het kader van opeenvolgende procedures op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, toont niet aan dat zijn belangen, die erin bestaan om bij zijn vriendin te kunnen blijven en hun gemeenschappelijke kinderen, hoewel hij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, zwaarder moeten doorwegen dan de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering. De bestreden beslissing houdt niet in dat verzoeker voorgoed wordt gescheiden van zijn partner en hun kinderen. Zij verhindert niet de afgifte van een visum gezinshereniging met zijn partner op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, dit gelet op de geregistreerde verklaring van wettelijke samenwoning. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Ook uit de vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

2.11. De bindingen met België die verzoeker ontwikkeld heeft vanaf zijn aankomst in 2009 en die hij omschrijft als het hebben van het centrum van zijn belangen in België en het tot stand brengen van een *“bepaald sociaal en economisch welzijn”* zijn niet zodanige bijzondere feiten of omstandigheden dat – gelet ook op onder meer het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2008/191 – op grond daarvan uit het recht op respect voor zijn privéleven de positieve verplichting voortvloeit hem hier te lande het verblijf toe te staan. Deze beoordeling dringt zich des te meer op omdat verzoeker het heeft over een intense en sterke binding met België, maar deze wordt niet nader toegelicht noch aangetoond. Verzoeker voegde noch bij zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag noch bij zijn verzoekschrift enig stuk daaromtrent toe.

2.12. Uit het gestelde in punt 2.4. blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker en zijn partner een kind hebben. Verzoeker kan niet dienstig verwijzen naar het arrest Jeunesse van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM arrest nr. 12738/10, Jeunesse tegen Nederland, van 3 oktober 2014) aangezien de omstandigheden die tot dit arrest hebben geleid, niet de zijne zijn. Verzoekers kinderen hebben niet de Belgische nationaliteit, ze hebben gelet op hun zeer jonge leeftijd (respectievelijk vijf jaar en een paar maanden) nog geen hechte band met België en zijn jong genoeg om banden te kunnen smeden met het land van herkomst van verzoeker of zijn partner, verzoeker kent geen verblijf van zestien jaar in het Rijk en er blijken geen sterke culturele en sociale banden met België.

2.13. Ten slotte merkt de Raad nog op dat verzoeker elementen leest in de bestreden beslissing die er niet zijn in opgenomen. Zo stelt de verwerende partij nergens in de bestreden beslissing iets over gewone sociale relaties.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-

betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA